

Sygn. akt C 588/11

WYROK

WIMIENIURZECZYPOSPOLITEJPOLSKIEJ

Dnia 30 października 2012 r.

Sąd Okręgowy w Opolu I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: SSO Krzysztof Pospiech

Protokolant: stażysta M. B.

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2012 na rozprawie

sprawy z powództwa L. K.

przeciwko (...) S.A. Centrum Likwidacji S. Osobowych w W.

o zapłatę i ustalenie

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. Centrum Likwidacji S. Osobowych w W. na rzecz powoda L. K. kwotę 80.231,66 zł (osiemdziesiąt tysięcy dwieście trzydzieści jeden złoty sześćdziesiąt sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 80.000,00 zł od dnia 16 sierpnia 2010r.,

- od kwoty 188,54 zł od dnia 19 sierpnia 2010r.,

- od kwoty 43,12 zł od dnia 12 grudnia 2011r.,

do dnia zapłaty,

II. ustala, że pozwany (...) S.A. Centrum Likwidacji S. Osobowych w W. będzie odpowiadał za mogące ujawnić się w przyszłości ujemne skutki zdrowotne u powoda L. K. pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym jakiego powód uległ w dniu 29 sierpnia 2009r.,

III. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

IV. zasądza od pozwanego (...) S.A. Centrum Likwidacji S. Osobowych w W. na rzecz powoda L. K. kwotę 3.000 (trzy tysiące) zł tytułem zwrotu części kosztów procesu, znosząc między stronami koszty zastępstwa procesowego,

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. Centrum Likwidacji S. Osobowych w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Opolu kwotę 2.046 (dwa tysiące czterdzieści sześć) zł tytułem opłaty sądowej od zasądzonego roszczenia, od uiszczenia której powód był zwolniony oraz zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt **IC 588/11**

UZASADNIENIE

Powód L. K. pozwem datowanym 26 października 2011r. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. tytułem zadośćuczynienia kwoty 134 000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dn. 23.07.2010r. do dnia zapłaty; kwoty 231,66 zł tytułem odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi: od kwoty 188,54 zł od dnia 19.08.2010 roku do dnia zapłaty; od kwoty 43,12 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty; kwoty po 1 220zł miesięcznie tytułem renty poczynawszy od dnia 29.08.2009r., do dnia 31.01.2012r., płatnej z góry do dnia 10-go każdego bieżącego miesiąca, wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku zwłoki w płatności którejkolwiek z rat, w tym kwotę 320zł z tytułu zmniejszenia się jego widoków na przyszłość, kwotę 600 zł z tytułu całkowitej utraty przez powoda zdolności do pracy zarobkowej, kwotę 300 zł z tytułu zwiększenia się jego potrzeb finansowych; kwoty po 2 000zł miesięcznie tytułem renty poczynawszy od dn. 01.02.2011r. płatnej z góry do dnia 10-go każdego bieżącego miesiąca, wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku zwłoki w płatności którejkolwiek z rat, w tym kwotę 600 zł z tytułu zmniejszenia się jego widoków na przyszłość, kwotę 1000 zł z tytułu całkowitej utraty przez powoda zdolności do pracy zarobkowej, kwotę 400 zł z tytułu zwiększenia się jego potrzeb finansowych; ustalenie, że strona pozwana będzie ponosić odpowiedzialność za niepożądane skutki zdrowotne mogące wystąpić u powoda w przyszłości niedające się określić obecnie, a pozostające w związku przyczynowo - skutkowym ze zdarzeniem z dn. 29.08.2009r.; zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w dn. 29.08.2009r. przechodząc przez ulicę na przejściu dla pieszych został potrącony przez kierującego samochodem osobowym marki B. (...) G. K., w wyniku czego doznał rozległych obrażeń ciała skutkujących długotrwałym okresem leczenia i rehabilitacji. Sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie pojazdu OC w pozwanym towarzystwie, które przyjęło odpowiedzialność odszkodowawczą i wypłaciło powodowi kwotę 14 188,53zł (w tym 377,07zł odszkodowania) przyjmując jego 50% przyczynienie się do powstania szkody oraz rentę wyrównawczą w kwocie 356,86zł miesięcznie wraz ze kapitalizowaną rentą za okres od dn. 01.08.2009r. do 30.09.2011r. zaś wcześniej wypłacił zaliczkę w kwocie 3000 zł. Zdaniem powoda kwota ta jest nieadekwatna do stopnia poniesionego uszczerbku na zdrowiu oraz cierpienia, jakie znosił w czasie leczenia i rehabilitacji. Powód stwierdził, iż nie przyczynił się do powstania szkody, a sprawca wypadku G. K. wyrokiem SR w Strzelcach Opolskich z dn. 11.05.2010r. sygn. IIK 19/10 został uznany za jedyne winnego tego zdarzenia.

Odnosząc się do kwestii odszkodowania powód wskazał, iż pozwany przyznał pokrzywdzonemu kwotę 188,53 zł stanowiącą 50% sumy wynikającej z przedłożonych dowodów zakupu leków i środków opatrunkowych. Powód kwestionuje swoje przyczynienie się do spowodowania przedmiotowego wypadku i niniejszym pozwem dochodzi zapłaty pozostałej wynikających z paragonów zakupowych kwoty tj. 188,54 zł. Powód dochodzi także zapłaty kwoty 43,12 zł z tytułu zakupów dokonanych w miesiącu styczniu 2011r., które to nie były brane przez ubezpieczyciela pod uwagę w trakcie wydawania decyzji przyznającej odszkodowanie (w dniu 19.08.2010r.), bowiem zostały dostarczone dopiero, jako załącznik do wezwania do zapłaty z dn.15.03.2011r.

Uzasadniając roszczenie przyznania renty wskazał, że na skutek wypadku przez długi okres pozostawał całkowicie niezdolnym do pracy, zwiększyły się również jego potrzeby oraz zmniejszyły widoki na przyszłość. Wypadek spowodował również pogorszenie sytuacji zawodowej oraz obniżenie jego możliwości zdobycia pracy. Bezpośrednio przed wypadkiem był on zatrudniony w sklepie (...) w K. oraz w firmie (...) w K. za wynagrodzeniem około 1 350 zł miesięcznie, a obecnie trudno oszacować, czy stan zdrowia pozwoli mu kiedykolwiek powrócić do pracy. Ponadto ciągle zabiegi i rehabilitacje w znacznym stopniu ograniczają jego możliwości znalezienia pracy w przyszłości. Powód uznaje, iż jego jedynym dochodem w przyszłości będą tylko i wyłącznie świadczenia z tytułu ubezpieczeń społecznych. Powód dochodzi również renty za okres od dnia wypadku do dnia upływu okresu całkowitej niezdolności do pracy stwierdzonego przez lekarza orzecznika ZUS. Wysokość renty, o którą wnosi powód w punkcie 3 pozwu wynika z różnicy pomiędzy kwotą dochodzonej renty określoną na 2.000zł, a wysokością renty przyznanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych oraz ubezpieczyciela. Z tytułu renty za okres od dnia 01.09.2009r. do dnia 30.09.2011r. powód otrzymał od pozwanego kwotę 9 446,44 zł, która to po podzieleniu przez 25 miesięcy, jakie upłynęły od dnia wypadku daje średnią w granicach 378 zł. Z kolei ZUS przekazał pokrzywdzonemu łącznie z tytułu renty kwotę 10 031,84 zł (1824,82 zł za okres listopad 2009 - luty 2010, kwotę 591,34 zł za miesiąc luty 2010, kwotę 7.400,64 zł za okres od marca 2010 do marca 2011, kwotę 3.807,84 za okres od marca 2011 do września 2011 roku), co daje średnio

kwotę 401,28 zł miesięcznie. Po dodaniu powyższych kwot powstała suma około 780zł. Po jej odjęciu od kwoty 2 000 zł stanowiącej żądanie powoda w zakresie przyznania renty do zapłaty pozostała kwota 1 220 zł miesięcznie.

W odpowiedzi na pozew pozwane towarzystwo ubezpieczeniowe wniosło o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że za odpowiednią uznał kwotę 32 000 zł zadośćuczynienia dla powoda. Według pozwanego powód przyczynił się do powstania szkody, gdyż w chwili wypadku był pod wpływem alkoholu (2,66 promila) i dlatego o 50% obniżył przyznane powodowi zadośćuczynienie.

Odnosząc się do roszczenia powoda w przedmiocie renty wyrównawczej wskazał, że wobec powoda orzeczono całkowitą niezdolność do pracy jedynie do dnia 31.01.2012r. Czasowe orzeczenie niezdolności do pracy wiąże się ze spodziewaną poprawą stanu zdrowia powoda. W pozwie z dn. 26.10.2011r. powód wskazuje, iż przed wypadkiem otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 1348,35 zł miesięcznie. Pozwany wskazał, iż w jego ocenie zasadne jest przyznanie na rzecz powoda renty wyrównawczej w kwocie 713,71 zł miesięcznie. Jednakże z uwagi na przyczynienie się powoda do powstania szkody w 50%, realnie wypłacana przez (...) S.A. renta wyrównawcza opiewa na kwotę 356,86 zł.

Odnosząc się do roszczenia powoda przyznania renty z tytułu zwiększonych potrzeb i zmniejszonych widoków na przyszłość pozwany wskazał, że sam fakt doznania przez powoda urazu nie powoduje automatycznie powstania po jego stronie roszczenia o wypłatę renty na zwiększone potrzeby. Renta ta musi być bowiem związana z będącymi następstwem urazu konkretnymi zwiększonymi potrzebami. Powód nie tylko nie udowodnił istnienia takich potrzeb, ale wręcz nie wskazał, na czym miałyby one polegać.

Co do żądania ustalenia odpowiedzialności na przyszłość pozwany wskazał, że orzeczenie w tym zakresie jest niecelowe. Z jednej strony, bowiem stwierdzenie przez Sąd w wyroku odpowiedzialności pozwanej za szkody, które mogą się ujawnić w przyszłości nie zmienia faktu, iż w razie ujawnienia się nowych skutków wypadku powód i tak będzie zobowiązany do udowodnienia związku przyczynowego pomiędzy wypadkiem, a tymi skutkami. Z drugiej zaś - brak takiego orzeczenia nie stoi na przeszkodzie dochodzenia nowych roszczeń wynikających z później ujawnionych szkód, będących następstwem wypadku.

W odniesieniu do żądanych odsetek pozwany wskazał, że odsetki od kwoty zadośćuczynienia powinny być zasądzone od dnia wyrokowania. Po pierwsze - świadczenie polegające na zadośćuczynieniu jest przyznawane przez Sąd w granicach tzw. „uznania sędziowskiego”. Wyrok w tym zakresie ma charakter konstytutywny, zaś wymagalność świadczenia powstaje wraz z jego uprawomocnieniem. Po drugie - przepis art. 445 § 1 k.c., będący podstawą zasądzanego zadośćuczynienia, nie czyni wyłomu w zasadzie, że Sąd ocenia stan sprawy według chwili orzekania (art. 316 § 1 k.p.c.). W dacie orzekania Sąd, bowiem kompleksowo ustala wszystkie poniesione przez powoda krzywdy mogące mieć wpływ na wysokość należnego jemu zadośćuczynienia. Skoro, zatem wysokość zadośćuczynienia ustalana jest przez sąd w oparciu o wszystkie okoliczności - aż do daty orzekania, a nie tylko okoliczności mające miejsce w dacie zgłoszenia roszczenia przez poszkodowanego - nie ma podstaw do zasądzania odsetek od daty zgłoszenia roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dn. 29.08.2009r. około godz. 00.55 w miejscowości K. na skrzyżowaniu ulic (...) powód L. K. przechodząc przez jezdnię na przejściu dla pieszych z lewej strony na prawą, będąc na wysokości osi jezdni został potrącony przez kierującego samochodem osobowym marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) G. K.. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Strzelcach Opolskich z dn. 11.05.2010r. sygn. II K 19/10 G. K. został uznany za winnego tego wypadku. Przyczyną wypadku była nadmierna prędkość, z jaką poruszał się kierujący samochodem B. znacznie przekraczająca dozwoloną na tym odcinku jezdni. Prędkość ta wynosiła ponad 105 km/h, przy ograniczeniu prędkości do 60 km/h. W chwili zdarzenia powód był pod wpływem alkoholu, stwierdzono u niego 2,66 promila alkoholu we krwi.

Pojazd G. K. był objęty ubezpieczeniem OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym.

Dowód:

- wyrok w sprawie SR Strzelce Opolskie sygn. akt IIK 19/10"u" – k. 7
- opinia biegłego z zakresu techn.. samochodowej i rekonstrukcji wypadków – k. 73-83 w aktach II K 19/10 SR w Strzelcach Op.
- akta szkodowe pozwanego

Powód po wypadku został przewieziony karetką pogotowia do Wojewódzkiego Centrum Medycznego w O., gdzie stwierdzono, iż w wyniku potrącenia doznał obrażeń w postaci wymagającego leczenia operacyjnego wieloodłamowego otwartego złamania trzonów kości podudzia prawego, wymagającego leczenia operacyjnego wieloodłamowego otwartego złamania trzonów kości podudzia lewego, uszkodzenia tętnicy piszczelowej tylnej prawej, uszkodzenia talerza kości biodrowej prawej i rany okolicy biodrowej prawej, a także szeregu ogólnych potłuczeń. Powód był hospitalizowany w (...) w O. w okresie od 29.08.2009r. do 23.10.2009r. W tym okresie przeszedł trzy zabiegi operacyjne: w dn. 29.08.2009r. zabieg operacyjny repozycji i zespolenia obustronnego kości piszczelowych w dn. 21.09.2009r. zabieg operacyjny wycięcia martwicy oraz plastyki skóry podudzia prawego; w dn. 14.10.2009r. zabieg operacyjny plastyki martwicy skóry w okolicy rany pooperacyjnej podudzia prawego.

Po opuszczeniu szpitala powód kontynuował leczenie farmakologiczne, a także w okresie od 09.03.2010r. do 04.08.2010r. odbywał zabiegi fizjoterapii w Przychodni Fizjoterapii przy (...) Sp. z o.o. (...). Ponadto pozostawał pod stałą kontrolą (...) w O. z powodu martwicy skóry oraz niezrastania się kości.

Powód był poddany także kolejnym zabiegom operacyjnym w Wojewódzkim Centrum Medycznym w O.: w dn. 10.06.2010r. usunięto stabilizatory (...) podudzi, a w dn. 17.06. (...). wykonano plastykę skóry podudzia prawego nad ubytkiem skóry. Powodowi założono również szynę gipsową i zalecono kontrolę w poradni poszpitalnej. W dniach 01-17.11.2010r. powód był hospitalizowany w (...) Centrum Medycznym SP ZOZ w P. gdzie był poddany kolejnym zabiegom operacyjnym: w dn. 08.11.2010r. wykonano plastykę płatową, nacięcie i przemieszczenie płata skórno - powięziowego podudzia prawego z uwagi na stwierdzony stan po wielokrotnych próbach zamknięcia ubytku.

Dowód:

- dokumentacja medyczna powoda – k. 8-13, 18-33, 37
- akta szkodowe pozwanego

L. K. od dn. 29.08.2009r. uznany został za całkowicie niezdolnego do pracy w związku ze stanem narządu ruchu. Zgodnie z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dn. 24.01.2011r. całkowita niezdolność do pracy została orzeczona do dn. 31.01.2012r. Orzeczeniem (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K. z dn. 24.05.2011r. powód został zaliczony do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności - niepełnosprawność datowana jest do dn. 31.05.2012r. Powód począwszy od 01.11.2009r. otrzymywał rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy przyznaną przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Dowód:

- orzeczenie LO ZUS – k. 34,35
- orzeczenie o stopniu niepełnosprawności – k. 36
- decyzje ZUS – k. 57

W dn. 29.06.2010r. powód zgłosił pozwanemu towarzystwu ubezpieczeniowemu swoje roszczenie wnosząc o przyznanie odszkodowania za poniesione koszty leczenia i rehabilitacji, oraz zadośćuczynienia za krzywdę związaną w urazami doznanyymi w przedmiotowym zdarzeniu, a także się o przyznanie renty począwszy od dnia wypadku w kwocie 1500 zł miesięcznie. (...) Asekuracja Sp. z p.o. w W. przyznała powodowi kwotę bezsporną w wysokości

10 000 zł oraz wniosła o nadesłanie dalszej dokumentacji w celu wydania ostatecznej merytorycznej decyzji. W piśmie z dn. 19.08.2010r. pozwany poinformował powoda, iż przyznał mu zadośćuczynienie w kwocie 28 000 zł oraz odszkodowania z tytułu poniesionych kosztów leczenia w kwocie 377,07 zł. Kwoty te zostały pomniejszone o 50 % z uwagi na znaczne przyczynienie się poszkodowanego do powstania i rozmiaru szkody. Powodowi wypłacono kwotę 14.188,53 zł. Następnie pismem z dn. 15.09.2010r. powód wezwał pozwanego do zrewidowania stanowiska załączając jednocześnie dokumentację, o której doręczenie ubezpieczyciel wnosił. W odpowiedzi na powyższe pozwany przyznał powodowi dodatkowo kwotę 2 000 zł tytułem zadośćuczynienia za cierpienie fizyczne i psychiczne. Pozwany nie zajął stanowiska w zakresie renty, której przyznania powód zażądał. Powód wraz z pismem z dn. 15.03.2011r. przedłożył dalszą dokumentację dot. leczenia oraz po raz kolejny wezwał ubezpieczyciela do weryfikacji ustalonej kwoty i wypłaty należnego świadczenia w żądanej w piśmie z dn. 29.06.2010r., wezwanie pozwany pozostawił bez odpowiedzi. Decyzją z dnia 21.09.2011r. pozwany przyznał powodowi rentę wyrównawczą w kwocie 356,86 zł miesięcznie wraz z kapitalizowaną rentą za okres od 01.09.2009r. do 30.09.2011r. Wcześniej na poczet w/w należności ubezpieczyciel wypłacił zaliczkę w kwocie 3 000 zł.

Dowód:

- korespondencja stron w postępowaniu likwidacyjnym – k. 37-54, 58-60
- akta szkodowe pozwanego

W trakcie procesu sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy medycyny chirurga ortopedy i neurologa, którzy w sporządzonej opinii stwierdzili u powoda stan po wieloodłamowym otwartym złamaniu podudzia prawego z uszkodzeniem tętnicy podkolanowej z zespoleniem metalowym po wielokrotnych plastykach skóry z ostatecznym zamknięciem ubytku tkanek miękkich, ze zniekształceniem obrysu prawej nogi, z ostatecznym odtworzeniem funkcji podporowej i lokomocji w zakresie prawej kończyny dolnej, z niewielkim ograniczeniem zgięcia grzbietowego prawej stopy; stan po wieloodłamowym złamaniu podudzia lewego z zespoleniem metalowym, zrostem odłamów i odtworzeniem funkcji podporowej i lokomocyjnej lewej kończyny dolnej. stan po urazie okolicy talerza biodrowego prawego z licznymi drobnymi ranami wygojonymi przez rychłozrost. Biegli stwierdzili wygojenie złamań obu podudzi z odtworzeniem funkcji podporowej i lokomocji w zakresie obu kończyn dolnych oraz zniekształcenie prawego podudzia łącznie ze szpecącymi goleń bliznami. Z powodu poważnego uszkodzenia masy mięśniowej prawego podudzia możliwe jest pogorszenie funkcji dynamicznej tej kończyny. Również niewielkie ograniczenie ruchomości prawej stopy pogarsza sprawność lokomocyjną powoda.

Biegli stwierdzili brak podstaw do uznania trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda z przyczyn neurologicznych.

Zdaniem biegłych aktualny uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi **15 %**.

Biegli wskazali, iż obecnie stan zdrowia powoda jest ustabilizowany. Zniekształcenie oraz niekosmetyczne blizny pozostaną na stałe. Również pogorszenie motoryki prawego podudzia oraz niewielkie ograniczenie ruchomości stopy prawej należy traktować, jako trwały deficyt. Mogą one stanowić ograniczenia w przypadku wykonywania ciężkich prac fizycznych lub ciężkich prac długotrwale. Powód może wykonywać prace średnio-ciężkie i lekkie prace fizyczne. Powód może również uczestniczyć w zajęciach sportowych w sposób amatorski z wyjątkiem uprawiania sportu wyczynowego. Może również korzystać z innych rozrywek i pełnić funkcje społeczne i rodzinne. Powód nie zgłaszał żadnych dolegliwości mogących sugerować nerwicę stresową pourazową. Nie podjął żadnego leczenia, co potwierdza brak istnienia dolegliwości tego typu, a zatem nie można mówić o ujemnych skutkach ograniczających uczestnictwo i realizację w realizacji ról społecznych i rodzinnych.

Dowód:

- opinia biegłych sądowych z zakresu ortopedii i neurologii M. W. i K. H. – k. 133-139

W sprawie została sporządzona również opinia przez biegłego sądowego lekarza z zakresu medycyny pracy. Biegła sporządzająca opinię stwierdziła, iż leczenie po wypadku komunikacyjnym z dn. 29.08.2009r. pozwoliło na odtworzenie funkcji podporowej oraz lokomocyjnej obu kończyn. Powód może wykonywać pracę zarówno w zawodzie wyuczonym, oraz w zawodach wykonywanych z ograniczeniem, polegającym na wyłączeniu czynności obciążających w znacznym stopniu kończyny dolne, zwłaszcza prawą. Może również świadczyć inne prace fizyczne, dostępne na ogólnym rynku pracy o charakterze lekkim i średnio ciężkim.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy R. Z. – k. 163-165

Powód L. K. z zawodu jest tokarzem, przed wypadkiem był zatrudniony w okresie od 06.08.2007r. do 31.07.2009r. w H. (...) sp. z o.o. na stanowisku tokarza w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem netto w kwocie 1348,35zł. pracował również na stanowisku kasjer – sprzedawca w supermarkecie (...). Powód był wówczas osobą energiczną w pełni sprawną fizycznie, uprawiał rekreacyjnie sporty np. narciarstwo. Po wypadku powód po opuszczeniu szpitala poruszał się przed okres roku na wózku inwalidzkim, wymagał pomocy osób trzecich przy wszystkich czynnościach życia codziennego takich jak czynności higieniczne, zmiana odzieży przygotowywanie posiłków. Następnie próbował samodzielnie przemieszczać się po mieszkaniu za pomocą kul, jednakże poza domem poruszał się wyłącznie na wózku inwalidzkim. Po schodach poruszał się w ten sposób, że siedząc podpierał się rękami i przenosił ciężar ciała. Przez cały okres poszpitalnego leczenia i rehabilitacji powód miał opuchnięte nogi oraz skarżył się na ciągły ból. Okoliczności te powodowały, iż stał się drażliwy, impulsywny i zamknięty w sobie. Obecnie powód porusza się bez kul, samodzielnie. Na skutek przebytych operacji doszło do trwałych zeszpeceń podudzi – blizn pooperacyjnych. Obecnie powód nie przejawia aktywności sportowej obawiając się odnowienia urazu. Nie pracuje i nie ma dochodów.

Dowód:

- zaśw. o zarobkach – k. 55
- świadectwo pracy – k.56
- zeznania świadka D. J. – k. 119
- zeznania świadka S. K. – k. 119-120
- przesłuchanie powoda L. K. – k. 185/2-186

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie w części.

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy Sąd ustalił w oparciu o zebrany materiał dowodowy: dowody z dokumentów w postaci akt szkodowych, akt II K 19/10 „u” SR w Strzelcach Opolskich, o opinie biegłych sądowych: neurologa, ortopedy, lekarza z zakresu medycyny pracy, a także dokumentację lekarską przedłożoną przez powoda. Jak również na podstawie zeznań przesłuchiwanym na wniosek powoda świadków i samego powoda.

W niniejszej sprawie powód dochodził swych roszczeń, tj. zadośćuczynienia za doznaną przez powoda krzywdę, odszkodowania, renty oraz ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość na skutek wypadku z dn. 29.08.2009r.

W sprawie bezspornym było, że w dn. 29.08.2009r. powód L. K. uległ wypadkowi komunikacyjnemu – został potrącony przez kierującego pojazdem samochodowym G. K., w wyniku czego doznał licznych obrażeń ciała, skutkujących wieloma zabiegami operacyjnymi oraz długim okresem leczenia oraz rehabilitacji. Bezspornym

pozostawało również, że G. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w Strzelcach Opolskich z dn. 11.05.2010r. sygn. II K 19/10 „u” został uznany za winnym spowodowania w/w wypadku.

Pozwany nie kwestionował swej odpowiedzialności co do zasady ani też tego, że skutek wypadku powód doznał obrażeń ciała. Spór pomiędzy stronami ograniczył się do wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia i wysokości odszkodowania tj. kosztów leczenia i rehabilitacji, zasadności przyznania renty oraz odpowiedzialności pozwanego na przyszłość oraz tego czy powód swym zachowaniem przyczynił się do zdarzenia w 50% poprzez fakt swojej nietrzeźwości, co wpłynęło ostatecznie na wysokość wypłaconego już przez pozwanego świadczenia.

W ocenie Sądu brak jest podstaw do uznania, iż powód swoim zachowaniem przyczynił się do wypadku drogowego z dn. 29.08.2009r., wskazują na to przede wszystkim dowody znajdujące się w aktach karnych II K 19/10 „u” w postaci zeznań świadków tam słuchanych oraz opinii biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych oraz wyrok z dn. 11.05.2010r. Sąd orzekający w niniejszej sprawie ustalił, iż wyłącznym sprawcą wypadku był kierujący pojazdem B. G. K., który naruszył umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i doprowadził do potrącenia znajdującego się na przejściu do pieszych powoda - przekroczył on dopuszczalną na tym odcinku drogi dopuszczalną prędkość i poruszał się co najmniej z szybkością 115 km/h podczas gdy w miejscu zdarzenia obowiązywała dopuszczalna maksymalna prędkość 60 km/h, ponadto do zdarzenia doszło na przejściu dla pieszych, a więc w miejscu, w którym G. K. powinien zachować szczególną ostrożność, zwłaszcza, iż poruszał się dodatkowo w porze nocnej. Dla Sądu orzekającego bez znaczenia pozostaje fakt, iż powód pozostawał pod wpływem alkoholu, jak bowiem wynika z opinii biegłego powołanego w sprawie IIK 19/10 „u” oraz zeznań S. S. powód został potrącony w momencie, gdy znajdował się na osi jezdni, zatem nie wtargnął on na jednie nagle w nieprzewidziany dla kierującego pojazdem sposób. Biorąc pod uwagę ukształtowanie jezdni oraz prędkość, z jaką poruszał się G. K. powód nie mógł zauważyć pojazdu chociażby dostrzegając w oddali jego światła. Jak wskazał biegły gdyby kierujący poruszał się z dozwoloną prędkością światła jego pojazdu powód mógłby zauważyć już z odległości 300m. Tymczasem dla powoda pojazd ten pojawił się niespodziewanie. Dlatego też zdaniem Sądu brak jest podstaw by przyjąć, iż w jakikolwiek sposób przyczynił się do szkody. Pozwany nie przedstawił, bowiem żadnych nowych dowodów wskazujących na odmienne niż ustalone okoliczności powołując się jedynie na fakt upojenia alkoholowego L. K..

Podstawą prawną rozstrzygnięcia w zakresie zadośćuczynienia jest art. 444 k.c. w związku z art. 445 § 1 k.c. stosownie do treści, których w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. W razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Odnosząc się do kwestii zadośćuczynienia i jego wysokości należy mieć na uwadze, iż zgodnie z cytowanym przepisem w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Z treści wskazanego przepisu wynika, że przyznanie poszkodowanemu zadośćuczynienia pozostawione zostało uznaniu Sądu. Pojęcie „sumy odpowiedniej” jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z 28.09.2001r. III CKN 427/00, ma charakter nieokreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy kierować się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, która uzależniona jest od całokształtu ujawnionych okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, w szczególności także od rodzaju i stopnia winy sprawcy szkody i odczucia jej przez poszkodowanego, wieku poszkodowanego, nasilenia i czasu jego cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencji uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym. Podkreślić również należy, iż zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec jego wysokości nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomiczną odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna być przy uwzględnieniu krzywdy

poszkodowanego utrzymana w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. (tak: wyrok SN z 10.10. 1967, sygn. akt I CR 224/67, OSNC 1968/6/107; wyrok SN z 12.04.1972, sygn. akt II CR 57/72, OSNC 1972/10/183; wyrok SN z 27.08.1969, sygn. akt I PR 224/60, OSNC 1970/6/111; wyrok SN z 10.06. 1999, sygn. akt II UKN 681/98, OSNP 2000/16/626).

Ustalając kwotę zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze przede wszystkim rozmiar i natężenie cierpień powoda, uciążliwość całego procesu leczenia, podczas którego to powód był kilkakrotnie hospitalizowany, przeżył sześć skomplikowanych zabiegów operacyjnych, przez okres rehabilitacji do dnia dzisiejszego roku poruszał się z metalowym zespoleniem w nodze, poddany był długotrwałej rehabilitacji, zmuszony do poruszania się na wózku inwalidzkim a następnie do chodzenia o kulach, odczuwał silny ból w uszkodzonych częściach ciała, przyjmował przez długi okres leki przeciwbólowe. Uwzględnił także szczególnie dotkliwe następstwa psychiczne całego zdarzenia, z którym to powód nie mógł sobie poradzić, stał się drażliwy, impulsywny i zamknięty w sobie. Szczególnie uciążliwe były także następstwa wypadku wyrażające się nie tylko w trwałym uszkodzeniu ciała i rozstroju zdrowia, ale również związane z dezorganizacją życia codziennego powoda, przez podporządkowanie jego rytmu życia kolejnym zabiegom lekarskim, rehabilitacyjnym oraz wizytom konsultacyjnym, a także koniecznością rezygnacji z aktywnego trybu życia. Do tego zwrócić należy uwagę, iż powód został w wyniku zabiegu operacyjnego oszpecony, gdyż posiada rozległe blizny, których się wstydzi. Nie bez znaczenia są również obecne problemy powoda ze znalezieniem zatrudnienia, a także zawężeniem pola poszukiwania zatrudnienia. Powód odczuwa bóle obu podudzi przy lokomocji, ma trudności z chodzeniem po schodach, pojawiają się również bóle samoistne w kończynach. Obrażenia w dalszym ciągu wiążą się, dla niego z codziennym dyskomfortem, jak też stanowią uciążliwość w wykonywaniu zwykłych obowiązków domowych. Wskazać należy, że u powoda nastąpiło wygojenie złamań obu podudzi z odtworzeniem funkcji podporowej i lokomocji w zakresie obu kończyn dolnych, największym problemem jest zniekształcenie prawego podudzia łącznie ze szpecącymi goleń bliznami. Z powodu poważnego uszkodzenia masy mięśniowej prawego podudzia można się spodziewać pogorszenia funkcji dynamicznej tej kończyny. Również niewielkie ograniczenie ruchomości prawej stopy pogarsza sprawność lokomocyjną powoda. Drobne blizny pourazowe okolicy prawego talerza biodrowego nie mają znaczenia uszczerbkowego. Stany te jednak są istotne w związku z młodym wiekiem powoda i jego aktywnością życiową. Obecnie stan zdrowia powoda jest ustabilizowany. Zniekształcenie oraz niekosmetyczne blizny pozostaną na stałe. Również pogorszenie motoryki z prawego podudzia oraz niewielkie ograniczenie ruchomości stopy prawej należy traktować jako trwały deficyt. Jeżeli chodzi o aktywność fizyczną powoda to nie może wykonywać prac ciężkich, może natomiast uprawiać sport amatorsko, jednakże nie wskazane jest dla niego wykonywanie sportów wyczynowych. Może również korzystać z innych rozrywek i pełnić funkcje społeczne i rodzinne. Powód nie zgłasza żadnych dolegliwości mogących sugerować nerwicę stresową pourazową. Nie podjął żadnego leczenia co potwierdza brak istnienia dolegliwości tego typu a zatem nie można mówić o ujemnych skutkach ograniczających uczestnictwo i realizację w realizacji ról społecznych i rodzinnych.

Ocena okoliczności faktycznych sprawy pozwoliła przyjąć, iż dochodzona przez powoda kwota w wysokości 134 000 zł tytułem zadośćuczynienia, będąca uzupełnieniem wcześniej wypłaconego zadośćuczynienia, wobec rozmiaru doznanych przez jego krzywd jest zbyt wygórowana, natomiast kwota 80 000 zł jest adekwatna przy uwzględnieniu tychże krzywd i cierpień.

Jeżeli chodzi o roszczenie powoda w zakresie odsetek to Sąd zasądził odsetki od przyznanej kwoty zadośćuczynienia od dnia 16 sierpnia 2010r. tj. od upływu 30 dni od dnia zgłoszenia przez powoda szkody, które doręczone zostało pozwanej w dniu 14 lipca 2010r. (k.15 akt szkodowych) przez co wypłata winna nastąpić do 15 sierpnia 2010r., a od 16 sierpnia 2010r. pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia zgodnie z art. 481§1 k.c. w związku z art. 455 i 14 ust. 1 ustawy z dn. 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (Dz.U.2003.124.1152).

Jeżeli chodzi o kwestię odszkodowania to wskazać należy, iż odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 k.c. obejmuje wszelkie wydatki (koszty) pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne (niezbędne) i celowe, obowiązek zwrotu dotyczy wydatków rzeczywiście poniesionych i nie wystarczy wykazanie, że były one obiektywnie potrzebne (wyr. SA w Poznaniu z dn. 08.02.2006r., I ACa 1131/05, LEX nr 194522). W grupie wydatków celowych i koniecznych, pozostających w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia tradycyjnie

wymienia się koszty leczenia (pobytu w szpitalu, pomocy pielęgniarstwa, koszty leków), specjalnego odżywiania się, nabycia protez i innych specjalistycznych aparatów i urządzeń (np. protez, kul, aparatu słuchowego, wózka inwalidzkiego). Do grupy tej zalicza się również wydatki związane z transportem chorego na zabiegi i do szpitala, koszty związane z odwiedzinami chorego w szpitalu czy wynikające z konieczności specjalnej opieki i pielęgnacji nad chorym, koszty zabiegów rehabilitacyjnych, wreszcie koszty przygotowania do innego zawodu. W przedmiotowej sprawie zdaniem Sądu powód udowodnił wszystkie koszty jakie poniósł w związku z leczeniem i rehabilitacją przedstawiając stosowne dowody zakupu niezbędnych środków leczniczych i rehabilitacyjnych. Wobec powyższego Sąd uwzględnił zadanie powoda w części dotyczącej odszkodowania w pełnym zakresie tj. co do kwoty 231,66 zł.

W zakresie odsetek od kwoty należnego odszkodowania Sąd również uwzględnił żądania powoda; pozwany w dacie 19.08.2010r. uwzględnił żądanie odszkodowawcze w całości jednakże dokonał jego obniżenia o 50% z uwagi na przyjęcie, iż powód w tym wymiarze przyczynił się do powstania szkody. Skoro zatem ustalenia Sądu pozwoliły na stwierdzenie, iż powód swoim zachowaniem do szkody się nie przyczynił wobec tego należało w tym zakresie uzupełnić o kwotę 188,54 zł wypłacone i przyznane przez pozwanego odszkodowanie, co do kwoty 43,12 zł to Sąd zasądził odsetki od daty doręczenia pozwanejemu w dniu 12.12.2011r. odpisu pozwu zawierającego zasądzenie także tej kwoty – **punkt I wyroku.**

Z uznaniem krzywdy powoda wiąże się również ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość. Mając bowiem na uwadze fakt, iż żaden z biegłych lekarzy wydających opinię w niniejszej sprawie nie wykluczył kategorycznie, iż w stanie jego zdrowia nie dojdzie do pogorszenia wymagającego dalszych nakładów na leczenie i rehabilitację to sąd uznał, że zasadnym będzie uznanie takiej odpowiedzialności na przyszłość zwłaszcza, że możliwość ustąpienia dolegliwości bólowych z upływem czasu jest jedynie hipotetyczne (art. 189 k.p.c.)- **punkt II wyroku.**

Zdaniem sądu żądane powoda przyznania mu renty jest niezasadne. Stosownie do treści art. 444 § 2 k.c. roszczenie o rentę przysługuje poszkodowanemu w razie: całkowitej lub częściowej utraty przez niego zdolności do pracy zarobkowej, zwiększenia się jego potrzeb, zmniejszenia się jego widoków powodzenia na przyszłość. W judykaturze akcentuje się, że nie sama tylko utrata zdrowia, lecz rzeczywista utrata zdolności zarobkowania i widoków na przyszłość, a także rzeczywiste zwiększenie się potrzeb poszkodowanego jako następstwo wywołania uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia stanowią przesłanki zasądzenia renty po myśli art. 444 § 2 k.c. Bowiem szkoda według art. 415 k.c. musi posiadać walor realny, nie zaś tylko teoretyczny (wyr. SN z dn. 07.05.1998 r., III CKU 18/98, Prok. i Pr.-wkl. 1998, nr 11-12, s. 35; wyr. SN z dn. 06.10.2000 r., II UKN 10/00, OSNP 2002, nr 9, poz. 221). Wskazane następstwa muszą mieć charakter trwały, lecz nie muszą mieć charakteru nieodwracalnego. Każda z tych okoliczności może stanowić samodzielną podstawę zasądzenia renty, jednakże konieczną przesłanką jest powstanie szkody bądź to w postaci zwiększenia wydatków, bądź to zmniejszenia dochodów (por. M. Nesterowicz (w:) Kodeks..., s. 426; G. Bieniek (w:) Komentarz..., s. 418; A. Cisek (w:) Kodeks..., s. 792; wyrok SN z dnia 24 września 2009 r., II PK 65/09, LEX nr 558304). Zwiększenie się potrzeb poszkodowanego stanowi szkodę przyszlą, wyrażającą się w stale powtarzających się wydatkach na ich zaspokojenie (np. konieczność stałego leczenia, zabiegów, kuracji, opieki osób trzecich, specjalnego odżywiania itp. – wyr. SA w Katowicach z dn. 24.05.1996 r., III AP 7/96, OSA 1997, z. 6, poz. 18). Wówczas wystarczające jest wykazanie przez poszkodowanego istnienia zwiększonych potrzeb stanowiących następstwo czynu niedozwolonego (wyrok SN z dnia 22 czerwca 2005 r., III CK 392/04, LEX nr 177203). Natomiast przyznanie renty z tytułu zwiększonych potrzeb nie jest uzależnione od wykazania, że poszkodowany te potrzeby faktycznie zaspokaja i ponosi związane z tym wydatki (wyr. SN z dn. 11.03.1976 r., IV CR 50/76, OSNCP 1977, nr 1, poz. 11). Zmniejszenie się widoków powodzenia na przyszłość wyraża się uszczerbkiem majątkowym, polegającym na utracie innych korzyści majątkowych, jakie poszkodowany, dzięki swoim właściwościom (np. szczególne uzdolnienia czy kwalifikacje) mógłby osiągnąć, gdyby nie doznał uszczerbku na zdrowiu. Zmniejszenie widoków powodzenia na przyszłość jako podstawę do zasądzenia renty należy oceniać według realnych możliwości poszkodowanego, istniejących w chwili powstania zdarzenia wywołującego szkodę (wyr. SN z dn. 31.10.1966 r., II CR 372/66, niepubl.).

W sprawie niniejszej wskazać należy, iż leczenie po wypadku komunikacyjnym z dn. 29.08.2009r. doprowadziło do przywrócenia sprawności powoda ma miejsce jego powrót do zdrowia, a konkretnie odtworzenie funkcji podporowej oraz lokomocyjnej obu kończyn. Powód może wykonywać pracę zarówno w zawodzie wyuczonym oraz w zawodach

wykonywanych z ograniczeniem, polegającym na wyłączeniu czynności obciążających w znacznym stopniu kończyny dolne, zwłaszcza prawej. Może również świadczyć inne prace fizyczne, dostępne na ogólnym rynku pracy, o charakterze lekkim i średnio ciężkim. Ponadto uwzględnić należy fakt, iż powód jest osobą młodą może zatem dołożyć starań by zdobyć nowy zawód, który nie będzie wymagał od niego znacznego wysiłku fizycznego. Ponadto powód stosunkowo krótko poszukuje zatrudnienia, zatem brak jest przesłanek by przyjąć iż nie znajdzie pracy w ogóle lub będzie z tytułu doznanych urazów automatycznie otrzymywał niższe wynagrodzenie. Dodatkowo wskazać należy, iż powód nie wykazał, by w jego przypadku koniecznym było dostosowanie mieszkania odpowiednio do jego potrzeb. Obecnie powód porusza się samodzielnie i takie modyfikacje nie są konieczne, jeżeli chodzi zaś o transport to wkrótce będzie mógł poruszać się przy pomocy komunikacji publicznej. Proces leczenia i rehabilitacji powoda przebiegł pomyślnie o czym może chociażby jedynie 15% trwały uszczerbek na zdrowiu. Dlatego też zdaniem Sądu brak jest podstaw do przyznania powodowi żądanej renty.

Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3000 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu, na którą składa się uiszczona opłata od pozwu w kwocie 2000 zł i wydatkowana zaliczka na wynagrodzenie biegłych w kwocie 1000 zł i zniósł wzajemni koszty zastępstwa procesowego. Powód domagał się zasądzenia roszczeń tj. zadośćuczynienia, odszkodowania i renty w których wartość przedmiotu sporu stanowiła kwotę 191.172 zł, a wygrał proces co do kwoty 80.231 zł, co stanowi około połowę żądanych kwot i w tej sytuacji istnieją podstawy zgodnie z treścią art. 100 k.p.c. do stosunkowego rozdzielenia kosztów – **punkt IV wyroku.**

Ponieważ powód składając pozew uścił jedynie opłatę sądową w kwocie 2000 zł, należna opłata od zasądzzonego roszczenia wynosi 4012 zł sąd nakazał ściągnąć od pozwanego brakującą część opłaty sądowej w kwocie 2012 zł oraz brakującą część zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego lekarza medycyny pracy w kwocie 34 zł tj. łącznie 2046 zł – **punkt V wyroku.**

Biorąc pod uwagę powyższe i w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy jak i powołane przepisy orzeczono jak w wyroku.